La Vanguardia, 02/09/20

PER L'ESCAIRE

Sergio Heredia

Messi, llibre obert...

Ens diu la dependenta de l'Elvira, botiga de queviures a Bolvir, a la Cerdanya:

–La casa d'en Messi és a la sortida del poble, just rere la torre del Remei. Sabrà quina és perquè l'envolten unes tanques molt altes, de quatre metres. Ara bé, tregui's la idea del cap: no podrà veure la casa perquè les tanques la tapen. A més, la família se n'ha anat. La dona i els nens la van ocupar durant l'estiu. Sabíem que eren aquí perquè baixaven al poble i dos guàrdies de seguretat cuidaven l'entrada. A la casa eren uns quants, i de vegades molts: els Messi portaven amics. Però aquests dies ja no hi són.

Assentim. Ens n'anem muntanya amunt. Conduïm un parell de minuts, i al cap de poca estona distingim el mur verd.

Baixem del cotxe, disposats a xafardejar una estona. Caminem cap a les tanques. Cert, no es veu la casa. Busquem solucions i localitzem un sender que baixa en paral·lel. Un cartell ens adverteix:

"Propietat privada.

Prohibit el pas".

Fem com a les pel·lícules: desatenem la prohibició. Provem sort.

Avancem.

Una mica més avall, se silueteguen diversos clars entre el mur verd.

Ara sí, veiem la casa.

Mentre contemplem la finca de Messi a la Cerdanya, ara buida, elevada més enllà d'un immens camp d'herba tallat i raspallat com el Camp Nou, em pregunto què deu estar pensant ell ara mateix.

És una pregunta universal, molt recorreguda en aquests dies, una pregunta la resposta de la qual tots ignorem. Tots, i també analistes i tertulians.

Em ric de mi mateix, ingenu de mi, mentre em pregunto: "I qui soc jo per creure'm que un déu m'observa?"

Messi és un llibre tancat.

El seu pensament s'eleva al centre d'un camp de futbol, i amb prou feines el podem entendre en alguns moments, com en aquell instant en què se silueteja un clar en un mur verd.

Messi és opac a les multituds. Ens parla a través de la pilota i a través del burofax. No en sabem res, tret que ha marcat molts gols, més que ningú al Barça, i que se'n vol anar. Ignorem els seus motius reals, tot i que donem voltes a les coses, formant bàndols, reclutes. Recorrent a la subjectivitat, uns es posen al seu costat. D'altres secunden Bartomeu.

Penso en tot això i després em pregunto: què deuen estar fent les càmeres de seguretat de la finca? Els Messi ens deuen estar observant?

Ric per dins, ingenu de mi, mentre em dic:

–I qui soc jo per creure'm que aquest déu es preocuparà per mi?

De tornada al poble, ens asseiem a l'única cafeteria oberta i demano un tallat. Obro les xarxes, a veure què diuen de Messi.